

STRJD KREEET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EVANGELINE BOOTH, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

38ste JAARGANG No. 9.

Internationaal Hoofdkwartier:
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

SEPTEMBER 1937

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

HEFT UWIE OOGIEN OP AANSCHOUWT DE LANDIEN!

Door wijlen Commissioner S. L. Brengle.

„Heft uwe oogen op, en aanschouwt de landen; want zij zijn
alreede wit om te oogsten.”
Joh. 4:35b.

VOORDAT de velden gereed zijn tot den oogst, moeten zij geploegd, bezaaid en bewerkt worden.

Toen Jezus tot Zijn discipelen zeide: „Heft uwe oogen op en aanschouwt de landen, want zij zijn alreede wit om te oogsten”, zag Hij uit over een land, dat reeds jaren lang met Gods boodschap „doorploegd” was, waarin het zaad in diepe voren was gelegd door den arbeid en de opoffering van profeten en predikers, vanaf Mozes tot Johannes den Dooper toe; een land, dat bevochtigd was met de tranen en het bloed van hen, die hun getuigenis bezegeld hadden met hun leven.

Toen de jeugdige Adoniam Judson als eerste zendeling vertrok naar Burma, vond hij daar een land vol van bijgeloof en onwetendheid. Jarenlang ploegde en zaaide hij met een hoopvol hart. Hij worstelde met taalmoeilijkheden en geestelijke duisternis.

Na zeven jaar, toen zijn arbeid met nog geen enkelen bekeerling was bekrond, schreef een vriend hem en vroeg, hoe de vooruitzichten waren. Hij antwoordde: „De vooruitzichten zijn even wonderbaar als de beloften Gods.”

De velden waren wit tot den oogst en kort, nadat hij het bovenstaande aan zijn vriend geschreven had, mocht hij de vruchten binnen halen van wat hij gezaaid had — 30.000 zielen werden voor Jezus gewonnen en gevormd tot werkers in Zijn koninkrijk.

Niet altijd heeft degene, die met tranen zaait, het voorrecht met vreugde te maaien, zoals Judson deed. Vele van de ploegers en zaaiers arbeiden vol hoop, toch zijn het anderen, die den oogst binnenhalen, waarvoor zij niet gearbeid hebben.

Juist nu schijnt de wereld één groot oogstveld, waarop de rijpe oogst staat te wachten op ernstige, bekwame maaiers. Vele jaren lang is dit veld beploegd door oorlog en oproer, door honger en pestilentie, door stormen en aardbevingen; en waar de ploegschaar het land niet bereiken kon, daar heeft de spade van teleurstelling en leed, van verlies en dood haar werk gedaan.

Overal is de bodem bereid!

Waar zijn de arbeiders?

Als de oogst rijp is, moet hij spoedig worden binnengehaald, of hij gaat verloren. Christenen, onze oogst is nabij!

De kinderen wachten op ons, opdat wij hen tot de kudde van den Goeden Herder zullen toebrengen. Duizenden om ons heen hebben onze prediking — zoowel als onze prediking in daden omgezet — noodig. Hoe zullen wij hen bereiken? Waar zullen wij beginnen? Wat zullen wij doen?

Wij moeten vast besloten zijn te doen, wat wij kunnen.

MAAIERS NOODIG.

Ledig staat gij op de marktplaats 't gansche jaargetij,
Zeggend: „Goede Meester, is er eenig werk voor mij?”
Ach, hoevelen aarz'len toch, wijl Jezus roept tot u:
Maaiers, maaiers, wilt gij werken nu?

't Morgenuur gaat snel voorbij en d'avondscheem'ring daalt,
En de Heer des oogstes heeft straks d'oogst reeds ingehaald.
Zult gij dan met leege handen voor uw Meester staan?
Maaiers, maaiers, trouw uw werk gedaan!

Slaat dan d'oogen op en ziet het golvend graan,
Wachtend op de maaiers in de velden staan.
Komt toch, ontwaakt nu, want de Heiland, Hij roept u!
Wie wil met ons gaan en zeggen: „Meester, hier zijn wij!”

Heind' en ver de volle schooven buigen neer,
Ziet den wind ze zachtken wieg'len heen en weer.
Komt toch, ontwaakt nu, want de Heiland, Hij roept u,
En de gouden tijd van 't oogsten gaat zoo snel voorbij!

Daartoe moeten wij vervuld zijn met den Heiligen Geest en moeten wij onszelf geheel en al overgeven aan God. „Die maait, ontvangt loon”, zeide Jezus. Zoudt gij God als uw Betaalmeester willen hebben?

Wij moeten al onze gaven en krachten dienstbaar stellen voor Zijn werk.

Indien wij dit doen en geloovend op Hem vertrouwen, zullen wij een opwekking beleven, zoals nimmer te voren.

Indien wij zelf niet kunnen uitgaan als arbeiders, kunnen wij door onze gaven te offeren ervoor zorgen, dat anderen kunnen gaan.

Ik ontmoette eens een eenvoudige vrouw in een van mijn samenkomsten, van wie mij verteld werd, dat zij de kosten betaalde voor het onderhoud van een zendeling, de opvoeding van diens jongen voor haar rekening had genomen en een eenzamen, ouden man in de stad harer inwoning verzorgde. Zij deed dit alles door den verkoop van eigengebakken cake en brood. De winst hierop legde zij apart voor Gods koninkrijk.

Tenslotte kunnen wij allen meehelpen met het binnenhalen van den oogst door ons geloovig gebed.

Heeft Jezus niet bevolen, dat wij zouden bidden, „dat de Heer des oogstes arbeiders in Zijn wijngaard zou uitstooten”? En zullen wij zulk een eenvoudig, dringend bevel niet gehoorzamen? Alle Christenen behooren te bidden, zóó te bidden, dat Zijn gerechtigheid deze aarde vervullen zal.

Een van mijn intiemere vrienden gaf zich op voor het zendingsveld, doch werd afgewezen. Hij zocht echter den zegen van volkomen verlossing en heiliging en werd vervuld met den Heiligen Geest. Zooveel als in zijn vermogen was, gaf hij zich voor den arbeid om zich heen en verder bad hij in diepen ernst voor het zendingsveld.

God verhoorde zijn gebeden en van over de geheele wereld, mocht hij berichten ontvangen van degenen, die door zijn geheiligd leven bekeerd en gezegend werden en tot dienst uitgingen. God wil ook zulke arbeiders zegenen en hun loon zal zeker zijn!

Millioenen zielen wachten op de blijde tijding.

Vanaf het oogenblik, dat men gelooft, dat men de oogen opheft en ziet, aanschouwt men ook dien rijpenden oogst van eenzame, lijdende zielen, die op weg zijn om verloren te gaan; zielen, die God liefheeft, die Hij wil genezen en redden. Maar het is noodig, dat iemand tot hen zal gaan met de blijde tijding. Zult gij dat zijn?

Heer, stort den geest des gebeds uit over uw volk en help ons de wereld voor U te winnen!

EEN AFSCHIEDS-GROET

Van den Territoriaal Jongelieden-Secretaris.

DE VAARWELSAMENKOMST.

Op Woensdagavond, 11 Augustus, leidde de Kommandant de vaarwelsamenkomst van Majoor en mevrouw Pearce in Bandoeng II, het korps, waar zij zoo vele jaren met geheel hun hart hebben gewerkt als soldaat en plaatselijk officier.

De padvinderstroepen van Bandoeng I waren aanwezig, om hun T.J.L.S. voor het laatst het groot saluut te brengen, en stonden langs het platform geschaard, toen Kommandant en mevrouw De Groot, de Chef-Secretaris en mevrouw Ridsdel met de vaarwellende makkers binnenkwamen.

Spoedig was de bijeenkomst in vollen gang. De vreugde van de boodschap, die toch in elke samenkomst den boventoon heeft, overheerschte de gedachte aan afscheid nemen, en opgewekt werd gezongen.

De Kommandant behandelde de afscheidsrede van Paulus, aan de hand waarvan hij, deze geschiedenis toepassende op het vertrek van den Majoor, woorden van waardeering en dank tot onze makkers sprak, memoreerende hoe zij beiden, vol ijver en immer bereidwillig voor allen dienst, gearbeid hadden.

De B.O., Kapitein Wattimena, en een der zusters kregen, na het zingen van een vaarwellied door het zangkoor, gelegenheid enkele woorden te spreken. Zij maakten hiervan een goed gebruik en warm en hartelijk was hun getuigenis. Majoor Barbier sprak namens de padvinderstroepen van Bandoeng, welke veel aan de hulp van Majoor Pearce te danken hebben. De padvinders verliezen in hem een van hen, want de padvinders-motto's zijn door den Majoor uitgeleefd in zijn dagelijkschen arbeid.

Twee officieren, zongen nu tezamen een lied, waarop de hoofdpersonen van den avond een kans kregen hun gevoelens te uiten. Zij deden dit beiden op sobere, doch hartelijke wijze. Uit alles wat gezegd werd bleek, hoe zij dit korps in al zijn onderdeelen hadden liefgehad en gediend met al de liefde van hun hart. Woorden van dank werden gericht tot den Kommandant voor de gelegenheid in dezen post en ook bovenal in het jeugdwerk te hebben mogen arbeiden.

Een mooi slot voor deze meeting was het feit, dat 12 zielen, oud en jong, neerknielden om Jezus te zoeken. Zeker zal dit beeld voor de Majors de mooiste herinnering blijven aan dezen avond, want voor een kind Gods klinkt geen enkel woord — noch van dank noch van waardeering — zoo zoet als het gebed van den zondaar.

Met het „God zij met U” werd deze avond besloten.

B.

Maandag 16/8 werd op het terrein van het Jongenshuis een afscheidskampvuur aangeboden aan Majoor en mevr. Pearce, bij gelegenheid van hun vertrek naar Engeland, onder de bekwame leiding van hopman Westplate.

Vele belangstellenden waren aanwezig en allen hebben echt genoten van hetgeen de padvinders en de kameraadjes ons hebben laten zien.

Het programma werd vlot en keurig afgewerkt en viel zeer in den smaak, vooral de „Karibou-dans” en „de geleende koekepan”.

Zeer terecht merkte de hopman op, dat de Padvinderij heel veel heeft te danken aan Majoor Pearce. De Majoor zal dan ook met genoegen aan dezen avond terug denken, waar hij heeft kunnen zien, dat de Padvinderij van Bandoeng in de goede richting gaat. We wenschen Majoor en mevrouw Pearce een goed pad.

S.

WAT ZAAIT GIJ?

Zaai een daad en gij zult een gewoonte oogsten.

Zaai een gewoonte en gij zult karakter oogsten.

Zaai een karakter en gij zult een bestemming oogsten.

WAT ZAL UW OOGST ZIJN?

Aan mijn makkers, de Jongeliedenwerkers!

VAN de gelegenheid, die mij geboden wordt om enkele woorden van vaarwel tot u te richten, maak ik een dankbaar gebruik.

Terugziende op de laatste drie jaar, gedurende welken tijd ik de aanstelling van Territoriaal Jongelieden-Secretaris bekleedde, gevoel ik, dat er veel is, waarvoor wij God mogen danken. Wij kunnen geen opzienbaren vooruitgang boeken, doch er is een gestadige groei te bemerken in alle onderdeelen van onzen jeugdarbeid.

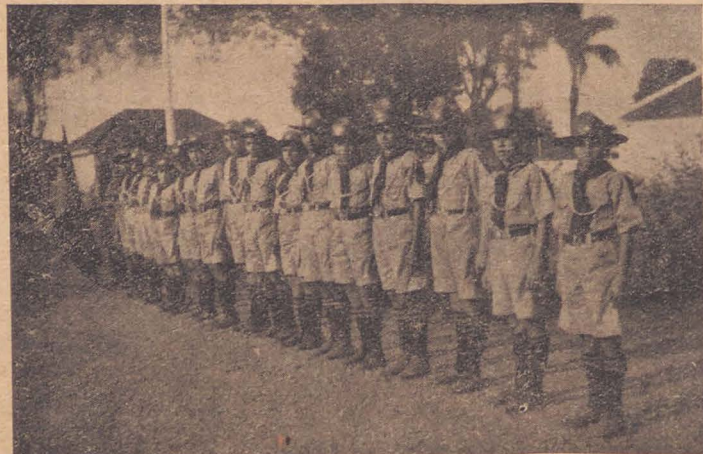
Het is mij immer een voorrecht geweest, u in uw korpsen te ontmoeten en bezig te zien met uw werk.

Nog eens zou ik u er op willen wijzen, welk een verantwoordelijke taak wij op ons genomen hebben, toen wij ons verbonden de jeugd te onderwijzen en te vormen. Een betere en verhevener roeping zouden wij ons moeilijk kunnen wenschen. De jonge menschen te leiden in Gods wegen, hen te helpen in hun moeilijkheden, de verborgenheden des levens op de juiste wijze aan hen te openbaren en hun karakter te vormen zóó, dat zij terwijl zij opgroeien de liefde van God zullen leeren kennen en met Zijn hulp een goed en oprecht leven leiden, is uw en mijn verantwoordelijkheid. Van harte hoop ik, dat u zich hiervan immer ten volle bewust zult zijn en dat ge met Gods hulp uw werk nauwgezet en goed zult doen.

* * *

Tot de padvinders-troepen (de oudere jongelui zoowel als de aspiranten) zou ik willen zeggen: „Weest trouw aan uw belofte en streeft er

PADVINDERS - GEEFT ACHT!

Op Donderdag 12 Augustus heerschte er groote bedrijvigheid op ons terrein. Van alle kanten kwamen de menschen om getuige te zijn van de installatie van onzen jongens-troep. Klokslag zeven kwamen de troepen aangemarcheerd, ontvangen door de bijna 300 aanwezigen, die zich reeds om het kampvuur hadden geschaard.

Onder hen bevonden zich vooraanstaande personen uit de padvinders-wereld te Malang.

Met gebed en zang werd de plechtigheid geopend, waarna Kapitein Sprokkereef allen hartelijk welkom heette in zijn inleidend woord en een gedeelte voorlas uit den 119den Psalm: „Waarmee zal de jongeling zijn pad zuiver houden?”

Daarop werd overgegaan tot de installatie van den jongens-troep, die 17 jongens telt. Het waren plechtige oogenblikken, die de jongens niet spoedig zullen vergeten. Eén voor één kwamen ze naar voren, vatten met de linkerhand de vlag en saluerend met de rechter, legden zij de Padvinders-belofte af. Hierna werden de hoed-insignes en het bewijs van inlijving overhandigd.

Een vlot en keurig programma werd nu afgewerkt. Alle muziek- en zangnummers, zoowel als de recitaties en de kampvuur-samenpraak, getiteld: „Lichten in het duister,” waarin duidelijk de lichten werden genoemd, die ieder padvinder met zich mede behoort te dragen, werden met de grootste aandacht gevolgd. De potpourri oogstte groot

naar als echte padvinders- te leven volgens jullie afgelegde verklaring. Niet alleen maar, omdat ge padvinders zijt, maar omdat ge verlangt oprecht, goed en rein te zijn in woord en daad.

Gij kunt allen uw leiders helpen de padvinders-beweging vooruit te brengen, doch ge kunt ook een „sta-in-den-weg” zijn en de oorzaak wezen, dat uw troep achteruit gaat.

Ik geloof, dat de meeste onzer jongens en meisjes belang stellen in onze Beweging en ik zal menigmaal aan u denken en uitzien naar berichten over den vooruitgang, dien gij maakt.

* * *

Ook de Korpskadetten hebben mijn volle belangstelling gehad. Juist kortgeleden hebben enkele korpsen, waar nog geen brigade was, de eerste aanvraag-formulieren ingezonden, wat mij een reden was tot groote vreugde. Wat omtrent de andere korpsen, waar nog geen korpskadetten zijn? Er is ruimte in overvloed voor uitbreiding. Het is de taak van de korps-officieren er op

DE JONGENSTROEP GEÏNSTALLEERD IN MALANG.

DE

JONGENSTROEP

GEÏNSTALLEERD

IN

MALANG.

succes. De Yells aan het slot van verscheidene nummers, aangeheven door de gasten-padvinders der N.I.P.V. bewezen, dat alles in den smaak viel.

In het bijzonder verdient vermeld te worden, het aardige muzieknummer door de Zilvervossenband van de N.I.P.V. ten gehooore gebracht.

Na een woord van dank tot de aanwezigen, werd deze gezegende en welgeslaagde avond geëindigd door het gezamenlijk opzeggen van het „Onze Vader”. Ons vol saluut voor den nieuwen troep!

J. Verwaal.

toe te zien, dat deze tak van arbeid in hun korps vooruit gaat.

Een woord van dank wil ik ook hier wijden aan het aandeel, dat mijn vrouw heeft gehad in het jeugdwerk en haar een saluut brengen voor wat zij deed achter de schermen.

Ofschoon zij niet in staat was veel mee op reis te gaan, had zij toch den arbeid onder de jeugd lief met haar gansche hart. Menig uur heeft zij thuis besteed aan de belangen van het Jongelieden-departement en de boodschap in bovenstaande woorden tot de jeugdwerkers gericht, geef ik u ook namens haar.

Tenslotte zeggen wij hartelijk „Dank u!” aan onzen Leider, Kommandant De Groot, voor de kans, die hij ons gaf dezen arbeid te verrichten en verder betuigen wij onze erkentelijkheid aan allen, die ons zoo trouw terzijde hebben gestaan.

God zegene u allen! Wij zullen u in onze gebeden gedenken.

W. B. Pearce.

MOEDERSDAG IN SOEKAMISKIN.

Een zevental leden van de Bandoengsche Reclasseeringsbrigade stond op Zondag 8 Augustus voor de poort der bovengenoemde strafinrichting, vol verlangen om de blijde boodschap van redding, vergeving en verzoening te brengen aan hen, die daarbinnen vertoefden.

Spoedig werden wij toegelaten en waren wij verzameld met de vele mannen, die graag den bijzonderen dienst van dezen dag wilden meemaken. Aan alle verpleegden was een kaartje met enkele bloemen voor „Moedersdag” uitgereikt, zoodat het doel van de bijeenkomst bekend was.

De gedachte aan moeder blijkt altijd weer in staat om een sfeer van wederzijdsch vertrouwen te scheppen. Zoo ook hier. Met geestdrift werd gezongen en vol aandacht geluisterd naar al wat gezegd werd.

De algeheele leiding berustte bij Adjutant Ramaker, den Secretaris voor den Reclasseeringsarbeid in N.I. Twee der bezoekers spraken over hun moeder, in den geest van deze bijeenkomst. Een solo over het „Aloude verhaal” vormde een goede inleiding voor de bijbeltoespraak van den Adjutant. Zijn hoofdgedachte was: „Als een, dien zijne moeder troost, alzoo zal Ik u troosten, zegt de Heer”. Ontroering greep ons aan, toen aan het eind van de bijeenkomst een der vrienden opstond om die wonderbare vertroosting te zoeken.

KAPO.

Het moderne verkeer vraagt oplettendheid!

Niet alleen terwille van u zelf, maar ook ter wille van andere menschen, die den weg gebruiken. Aan hen moet gij altijd denken. Ook op den levensweg is alles wat gij doet van invloed op „andere menschen”. Niemand leeft voor zich zelf. De godsdienst van den Heer Jezus Christus plaatst een mensch recht tegenover ieder probleem op den weg, opdat het hem er toe leide, te

denken aan anderen!

Conferentie-Samenkomsten te Semarang.

onder leiding van KOMMANDANT EN MEVROUW DE GROOT
bijgestaan door den Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel en vele officieren.

Er is veel geconfereerd in Ned.-Indië, zowel als over de geheele wereld, gedurende den laatsten tijd, met het doel uit te vinden, hoe het beste sommige problemen op te lossen, hoe vrede te bewaren in verschillende richtingen.

Gedurende de Conferentie, welke het Leger des Heils echter gehouden heeft in Semarang van 13-18 Augustus, is er vrede gebracht, gepredikt op zulk een krachtige wijze en met zulk een liefde en ernst, door alle sprekers, dat na afloop van deze 5 dagen er zich een „Prijst God“ uit het hart naar buiten drong. Van begin tot einde was de Geest des Heeren op bijzondere wijze merkbaar, een sfeer van gebed, van bereidheid, van open-zijn voor wat God te zeggen had, was bijna voelbaar, onmiddellijk als de schare begon te zingen. Elke spreker was beziel met zijn of haar boodschap. Het was niet maar een doorgeven van gedachten, het was een boodschap van God, gelegd in de ziel, welke nu — gebracht door menschen vervuld met liefde tot het verlorene, met den ernst van het Apostelschap, gepredikt werd en vruchtbare aarde vond, toebereid door veel gebed, reeds wekenlang in de bijeenkomsten en de eigen binnenkamer.

* * *

De openingssamenkomst in de Loge was een heerlijk begin. Zooals Ds. Sillevs Smitt, de spreker van dien avond, het voorstelde, zijn er in het koninkrijk Gods twee groote machten, n.l. HOOREN en ZIEN. Beide hebben wij beproefd dien avond. De film liet ons zien, wat de liefde van Christus door Zijn volgelingen doen kan voor armen, zieken, verstootenen, zoekenden.

Wij zagen de Generaal, tijdens wier bezoek de film grotendeels werd opgenomen, in en uitgaan in onze inrichtingen, kinderen en volwassenen toesprekend, het Evangelie brengend aan de duizenden op Krengseng en het geheel gaf een beeld van het mooie werk, dat God Zijn dienstknechten en dienstmaagden de kans geeft te doen in Zijn naam. De Kommandant, die met een enkel woord de beelden toelichtte, zette in zijn inleiding duidelijk uiteen, hoe het brengen van Gods koninkrijk op aarde ons grootste doel is. Hiervan zongen ook de zusters der gitaarbrigade, die gedurende deze Conferentie-dagen zulke uitstekende diensten bezwezen hebben en er veel toe hebben bijgedragen de stemming tot een bezielende, blijde werkelijkheid te maken. Ook een Clubje van Oenganan en het officieren-zangkoor zong dien avond en toen zette een ieder zich tot luisteren, tot „hooren“.

Welk een heerlijke boodschap bracht de predikant, Ds. Sillevs Smitt, ons! Hij kwam op het platform, niet enkel als Legervriend, doch „omdat ik het Leger liefheb en het Zijn naam uitdraagt in deze wereld“, zooals hij het zelf zeide.

Het was een boodschap hem door God gegeven, over een gevangene, Johannes, die vervuld met de liefde en de kracht van Christus, gepredikt had en nu was opgesloten en wachtte op de komst van het KONINKRIJK. Dan komt de twijfel: Zou Christus gefaald hebben? Wat hij hoort zijn vage, zwakke geruchten. Doch dan komt ook een boodschap van Jezus zelf en worden hem de oogen geopend, zoodat hij ziet, met geestelijken blik, wat Jezus doet. Hoe Zijn macht de zonde overwint, die ten grondslag ligt aan alles. Met treffende duidelijkheid schilderde de spreker ons Christus' macht, om dan dadelijk daarop de vraag te stellen: „Is er wellicht ook een geestelijk gevangene hier?“ Onder diepe stilte werd deze uitnodiging gegeven — het antwoord? Gedurende de volgende dagen kwamen velen tot overgave, de eerste stap tot een reiner, beter leven!

* * *

Na zulk een gezegend begin, was de verwachting voor de volgende samenkomst groot en die werd niet teleurgesteld.

Een volle zaal, geestdriftig gezang en de Kommandant op de brug, alles tezamen bracht de rechte stemming. Onze leider deed het hart van elk rechtgeaard heilssoldaat trillen door het ophalen van oude herinneringen aan

den Stichter. Zeker is niets zóó geschikt om de geestdrift op te doen laaien. Er was dan ook blijdschap en onder Gods volk een vurig verlangen ook zóó te strijden voor de redding van zielen.

Ds. Vunderink werd nu door den Kommandant ingeleid, nadat de gitaarclub wederom enkele opwekkende liederen ten gehoor had gebracht, waarvan veel werd genoten.

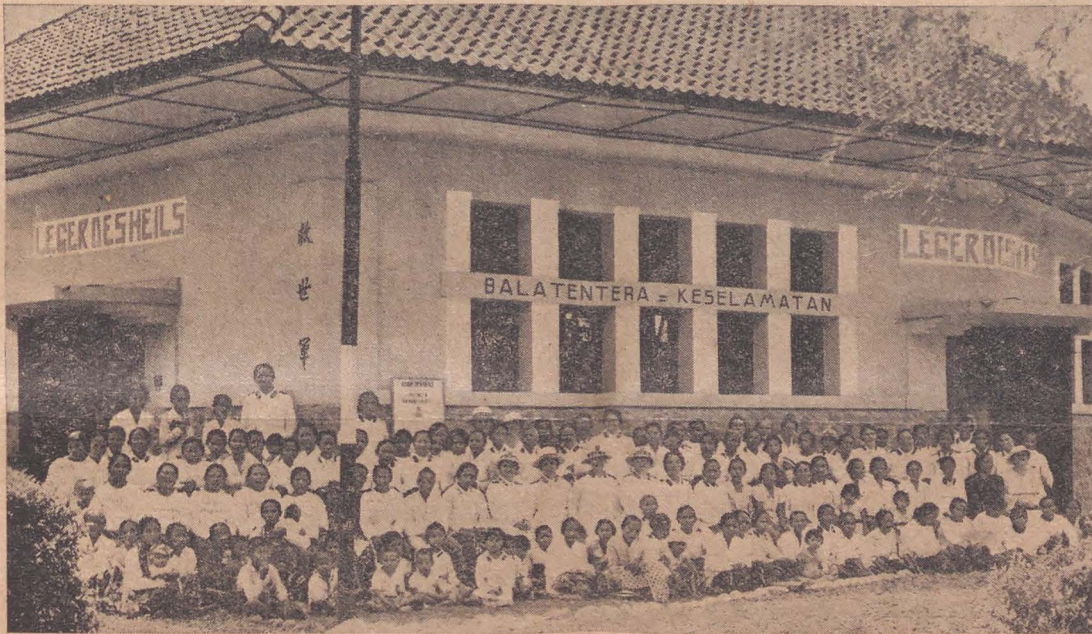
De vreugde, die straalde van het gezicht van den spreker deed zijn glasheldere boodschap zeker nog gereederen ingang vinden. Eenvoudig, voor den meest ongeletterde zelfs begrijpelijk, schilderde hij de groote schare den kloppenden Heiland, allereerst kloppend aan het eigen hart. Daarop de wonderbare verandering in dat „levenshuis“ gewrocht door het binnenkomen van Jezus. Toen de bereidheid van Christus om binnen te komen, doch — alleen daar waar alle deuren voor Hem werden geopend. Dat was zijn prediking in „a nutshell“. Nu was de tijd voor een vraag recht op den man af: „Wie wil zijn hart voor Jezus openen?“ En terwijl men nadacht over dien grooten stap, waarvoor men gesteld werd, volgde de Kommandant de prediking nog even op met

echt een woord van „de hoederin van den wijngaard“, die haar medehelpers nog een laatste woord van bemoediging meegeeft voor zij onder andere leiding den arbeid vervolgen.

Mevrouw Lt. Kolonel Ridsdel bracht ons den bijbel. „Zijt daders des woords!“ was haar boodschap, die zij op duidelijke, bezielende en toch eenvoudige wijze bracht. Illustraties uit het dagelijksch leven, verduidelijkten haar bedoeling en deden het gesprokene nog beteren ingang vinden.

Onmiddellijk bij het geven van de uitnodiging staat een flinke jonge man op en komt beslist naar voren. Anderen volgen, totdat 15 berouwhebbenden en naar heiliging zoekenden, zijn neergeknield. Het ontroerde de ziel van Gods volk. Hoe machtig en onnaspeurlijk is toch de werking des Geestes! Meer dan wij durven hopen geeft God.

De avondsamenkomst spande de kroon. De Kommandant was er heelemaal „in“, vol geestdrift en vuur sprak hij de menschen toe. „O sjoekoer“ onder de heilssoldaten bekend en geliefd, bracht de Hallelujastemming en wekte vreugde, die aanstekelijk was.

De vereenigde Gezinsbond, gekiekt te Semarang, gedurende de Conferentie, met mevrouw De Groot, mevrouw Ridsdel en andere officieren.

te wijzen op de volle, zaligmakende genade van onzen Heiland. Hij wees er op, hoe eenmaal al het tijdelijke zou wegvallen, doch het eeuwige zou blijven. Het scheen, alsof men niet langer kon wachten, daar kwamen reeds de eersten en velen knielden dien avond neer, groot en klein. Nog niet het volle licht hadden allen. Daar was b.v. die eenvoudige Javaansche vrouw, eerst buiten de zaal staande, bevreesd om binnen te komen, doch door een van Gods kinderen met liefde voor zielen, binnengeleid. Met de uitnodiging stond zij op, zocht haar weg naar voren, werd geholpen. Nu gaat zij al tastende nog haar weg, doch Gods Geest zal haar verder leiden en het zaad zal vrucht voortbrengen, dat is Gods belofte. Zoo werkten heilssoldaten en nietheilssoldaten samen in deze Conferentiesamenkomsten.

DE ZONDAG.

De Zondag was een heerlijke dag! Kommandant en mevrouw De Groot, bijgestaan door den Chef-Secretaris en mevr. Ridsdel, Lt. Kolonel Brouwer en vele officieren van Bandoeng, Semarang en omstreken, waren „slagvaardig“. Het zingen van onze heilingsliederen bracht dadelijk de wijding op dezen sabbatmorgen; de ziel zette zich tot luisteren. De Kommandant gaf aan enkele makkers de gelegenheid tot getuigen. Allereerst aan Luitenant Meijer, op doorreis naar Makassar, die sprak over den weg der heiliging, waarin God haar gevoerd had. Adjudante Brouwer, die 16 maanden met liefde en ijver in Semarang I arbeidde, kreeg ook een goede kans en sprak vooral tot haar soldaten over de noodzakelijkheid trouw te zijn tot het einde, vast te houden aan wat zij eenmaal beloofden. Het was

Nogeens waren we in de Loge vereenigd en een mooie schare vulde de zaal. Eenigszins verschilde deze bijeenkomst van de andere, doordat velen gelegenheid kregen te getuigen over den zegen gedurende deze Conferentie-dagen ontvangen. Het was ons goed samen te zijn en het hart was overvloedig van dank voor de openbaring van Gods liefde. Vooral het getuigenis van de nieuwe Finsche Kapiteine, dat wij origineel niet verstonden, doch begrepen uit de vreugde op haar gelaat, zegende door de blijdschap, die er van uitging.

Het beeld van Jezus, staande temidden der schare op den laatsten dag van het feest te Jeruzalem, terwijl Hij het volk uitnodigde het levend Water van Hem te begeeren, was, wat de Kommandant als een boodschap in deze laatste samenkomst zijn hoorders voorschilderde. Met diepen ernst werd het woord gebracht. Toen was de Conferentie ten einde, Lt. Kolonel Brouwer vertolkte ons aller gevoelens van dank aan God in zijn gebed en met een blij hart gingen wij uiteen. Er was maar één roep onder allen, die deelgenomen hadden en die was: Het is gezegend geweest!

De vertalers hebben gedurende deze dagen goede diensten bewezen waardoor zij allen, die geen Hollandsch verstonden, deden meegenieten.

Brigadier Hiorth, de Divisie-officier, die den Kommandant trouw terzijde stond in deze dagen, zal ongetwijfeld in zijn divisie de gezegende resultaten van deze Conferentie ervaren.

Met een enkel woord willen wij nog melding maken van de officierssamenkomst op Zaterdagmorgen. Alle officieren van de omliggende posten namen daaraan deel. Het waren in het bijzonder mevrouw De Groot en de Chef-Secretaris, die in deze bijeenkomsten hun boodschap brachten. De Kommandant bracht tot slot nog een grooten zegen tot onze ziel, door zijn onderwerp: „De schat in aarden vaten“, erop wijzend, hoe wij moeten waken en bidden over dat, wat God ons gegeven heeft. Wij werden aangemoedigd en versterkt en opnieuw beziel voor onze taak. C.B.

SLECHTS OGEN VOOR HEM.

De Perzische koning Cyrus nam in een oorlog een jongen vorst en diens vrouw en kinderen gevangen. Toen hij den ontwapenden vijand met zijn schoone, jonge gade voor zich zag, werd hij onwillekeurig getroffen en vroeg den vorst:

„Wat wilt gij mij geven, als ik uw kinderen de vrijheid schenk?“

„Mijn halve vermogen,“ was het antwoord. „En als ik u zelf de vrijheid schenk, wat geeft gij mij dan?“ vroeg Cyrus weder.

„Mijn geheele vermogen,“ antwoordde de vorst.

„En,“ ging de koning voort, „als ik uw vrouw vrijlaat?“

Met diepe ontroering en tranen in de oogen sprak de vorst:

„Als gij mijn vrouw de vrijheid geven wilt, neem dan mijn leven; ik zal het met vreugde voor haar ten offer brengen.“

De edele koning had behagen in den jongen man en zeide:

„Gij zijt allen vrij, gij, uw vrouw en uw kinderen. En losgeld begeer ik niet.“

Geniet wat gij bezit in vrede met de uwen.“ Schreiend betuigden de gelukkigen hem hun dank.

Later vroeg de jonge vorst aan zijn vrouw: „Welk een edel voorkomen heeft die Cyrus toch! Vindt ge ook niet?“

„Ik weet het niet,“ was het antwoord.

„Maar hebt ge het dan niet opgemerkt?“

„Nee, ik heb hem in 't geheel niet aangezien; ik had slechts oogen voor hem, die bereid was voor mij in den dood te gaan.“

Een openluchtsamenkomst te Semarang

„.....EN ZIJ VOLGDEN HEM.”

DOOR MEVROUW KOMMANDANT DE GROOT.

STRALENDE zonneshijn ligt over het gouden korenveld. Op den achtergrond is het gebergte van Efraim zichtbaar. Vogels zoeken kwetterend naar voedsel, de insecten zoeken op dezen warmen nazomerschen dag. Zwaar beladen wiegen de rijpe korenaren op den zachten wind en fluisteren met elkaar over een veelbelovenden oogst.

Temidden van deze schoone natuur wandelt Jezus met Zijn eerste discipelen. Sommigen zijn in druk gesprek gewikkeld, anderen diep in gedachten verzonken, doch allen zijn vol verwachting voor de dingen, die staan te gebeuren, vol geestdrift, die maakt, dat zij al het andere kunnen vergeten. Zij

„Ik wil de opleiding van tien zendingen bekostigen”, zeide eens een millionair in Amerika tot het hoofd van een zendingsschool, „als gij mij mijn zoon laat.”

Deze, zijn eenige zoon, die dit gesprek aanhoorde, pleitte dringend: „Ik kan en mag niet terug, vader, niet deze menschen doch een Hoogere heeft mij tot Zijn dienst geroepen.” Gehoorzaamheid laat zich niet met geld omkopen!

„..... En zij volgden Hem!” Eerst slechts uiterlijk. Dit was voor deze discipelen bij aanvang de aangewezen weg: het zich afzonderen van hun familie en arbeid. Daartoe ontvingen zij een bijzondere roeping. Er zijn ande-

beroop of een ambt der naastenliefde hebben verkozen en die, zooals men dat uitdrukt, in Gods koninkrijk arbeiden.

Feitelijk werkt ieder mensch aan het koninkrijk Gods, echter de een positief, de ander negatief. „Wie niet voor ons is, die is tegen ons”, zegt de bijbel. De een verzamelt — de ander verstrooit, de een bouwt op, de ander breekt af. De een neemt zijn deel op zich — de ander laat zijn taak ongedaan.

„Volg Mij na” in het vervullen van den dagelijkschen plicht. Bij verschillende gelegenheden spreekt Jezus over het heilige „Ik moet” en hoe heeft Hij dit beginsel uitgeleefd, of het voor Zijn menschelijke gevoelens aangenaam was of niet!

„Volg Mij na” op den weg der waarheid. Absolute eerlijkheid in spreken, denken en handelen doet ons „open” zijn tegenover onszelf, tegenover anderen, maar bovenal tegenover God. Met welgevallen blik Hij neer op den oprechte, al moge hij nog zooveel gebreken hebben. In het licht der waarheid kunnen deze toch niet lang blijven bestaan.

„Volg Mij na” in het dienen. Toen Jezus Zich omgordde met den linnen doek, het bekken vulde met water en den discipelen de voeten wasschte, heeft Hij voor altijd de meest nederige taak geheiligd.

Iedere hulpbehoevende, ellendige, onaanzienlijke, die door omstandigheden onze naaste wordt, geeft ons een gelegenheid Hem te volgen in het dienen. Wij behoeven hier niet eens zoo ver naar te zoeken, misschien is het iemand in onze naaste omgeving, die tot nu toe vergeefs op onzen liefdedienst gewacht heeft.

„Volg Mij na” in de blijdschap. Vreugde is de grondtoon van het ware Christendom. Elke stap op den weg der gehoorzaamheid schenkt ons diepen vrede en groote blijdschap.

„Volg Mij na” in het lijden, dat anderen, of omstandigheden of ziekte u brengen, opdat gij dit draagt niet als martelaren, doch als dezulken, die met Job kunnen uitroepen: „Hij beproeve mij: als goud zal ik uitkomen!”

„Volg Mij na” in het gelooven. Geloof, dat Gods macht geen grenzen kent voor degenen, die op Hem vertrouwen. De grootste belofte in den bijbel is deze: „Alle dingen, die gij biddende begeert, gelooft, dat gij ze ontvangen zult, en zij zullen u geworden.”

„Volg Mij na” in de liefde. Dit is het allervoornaamste. Doorstaat de Christen deze proef niet, dan helpt al het andere, zelfs het geloof, niets. Dat is de koninklijke weg. De weg der liefde

hadden reeds den beslissenden stap gedaan; staat er niet van hen geschreven: „..... En zij verlieten alles en volgden Hem.”

Er zijn in deze wereld vele meesters, vele ambten, vele idealen, die nooden tot volgen. Ook in de wereld, zij het op den weg der wetenschap, der techniek of der kunst, volgt men de macht, die het sterkst is. Niet altijd is het de broodwinning alleen, die den mensch drijft in een zekere richting.

Een volkomen overgave is iets schoons! Het nieuwe leven, dat daarmede een aanvang neemt, grijpt machtig aan. Van zelfverloochening kan niet gesproken worden, velen wordt het navolgen van den Meester een behoefte der ziel.

De zwaarste last valt dengenen ten deel, die achterblijven. Dat Petrus en Andreas juist op den dag, dat de vischvangst zoo buitengewoon groot is en er handen te kort komen, alles aan de dagloons overlieten en terstond Jezus volgden, legde nieuwen last en verantwoordelijkheid op hun familieleden in het visschersdorp Bethsaida.

Of Zébedeus, de vader van Johannes en Jacobus, nu wel zoo heel blij was, toen zijn beide zoons, die juist bezig waren de netten te verstellen, alles in den steek lieten en dezen Nazaréner navolgden, valt te betwijfelen. Zijn toekomstplannen werden daardoor vernietigd. Wie zou nu de zaken voortzetten, als hij oud werd en gaarne een rustigen levensavond zou genieten? Goedschiks of kwaadschiks moest hij er zich in schikken.

Ouders, familieleden, werkgevers, die zelf niet een directe roeping ontvangen om Christus na te volgen, dragen toch het hunne er toe bij om het koninkrijk Gods op te bouwen, wanneer zij degenen laten gaan, die hun onschatbare diensten bewezen en hun boven alles lief zijn.

ACHTER HEM AAN.

Wandel maar stillekens achter Hem aan, —
Achter den Heiland, Hij wijst u de wegen,
Zijn die niet altoos zoo lieflijk gelegen
Als gij zoudt wenschen — wil ze toch gaan
Hij gaat vooraan!

Wandel maar stillekens achter Hem aan,
Hij kent uw krachten, Hij richt uw schreden,
Wèl moeilijk vaak voor wie ze betreden
Toch nooit te moeilijk is er de baan:
Hij gaat vooraan.

Wandel maar stillekens achter Hem aan:
Is het ook duistere nacht om u henen,
Hij is van Hemelsche glorie omschenen;
Veilig is steeds, voor wie Hem volgt, de baan:
Hij gaat vooraan.

Wandel maar stillekens achter Hem aan,
Volg Hem gewillig, volg onverdroten:
Weldra ziet gij u den hemel ontsloten,
Dien gij al jubelend binnen zult gaan, —
Achter Hem aan.
Nellie van Kol.

ren, die datzelfde ook gaarne zouden hebben gedaan, b.v. de genezen bezetene van Gadara. Doch hem werd door Jezus bevolen naar zijn stad terug te keeren.

„Ga heen, naar uw huis tot de uwen, en boodschap hun, wat groote dingen de Heere u gedaan heeft.”

* * *

Er is echter ook nog een ander, innerlijk geestelijk navolgen, dat met onze uiterlijke levensbestemming niets te maken heeft, doch met Christus Zelf verbonden is.

Niemand wordt door Hem gedwongen. Jezus Zelf zeide: „Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf.” Als Jezus dus zegt: „Volg Mij na”, dan is dit meer een bede, een verzoek dan een bevel. Dit geldt allen, niet slechts dengenen, die een geestelijk

14 BASKISCHE

Waar de dagbladen ons dag in dag uit vertellen van de gruwelen van den oorlog in Spanje en het verderven der steden door de luchtaanvallen, gaan onze gedachten telkenmale naar de duizenden kinderen, die onschuldig moeten lijden door het gevaar en den angst voor ontploffing der bommen en verdervende gassen.

Honderden hunner zijn naar het buitenland vervoerd, waar zij nu liefderijk verzorgd worden en tot rust gebracht.

Ook het Leger des Heils heeft zijn aandeel in deze taak genomen en 1400 kinderen ondergebracht in zijn inrichtingen in Londen en op de Landbouwkolonie te Hadleigh. De Generaal heeft zich bijzonder voor deze kinderen en hun verzorging geïnteresseerd en wij geven hierbij een kiekje van haar rondgaan onder de kinderen bij aankomst.

Verder nemen wij iets over uit de Engelse Strijdkreet, dat eenigszins een blik geeft in de ellende, die deze oorlog met zich brengt voor de kinderen.

„De ontschepping bood een roerend schouwspel. Heel veel kinderen zijn weezen. Allen hadden ze zeer weinig bagage. Een meisje droeg haar heele bezit, een jurk en twee stukken ondergoed in een kartonnen tasch. Broertjes en zusjes hielden elkaar bij de hand vast, en soms, als men ze moest scheiden voor 't medisch onderzoek, snikten ze van angst. Velen hadden geleden van de hevig deinende zee.

Sommigen vertelden, hoe ze in maanden geen vleesch hadden gegeten; hoe onvoldoende 't voedsel was; hoe ze de aardappelen moesten verdeelen, opdat allen wat zouden krijgen; hoe hun woningen verwoest waren door de luchtaanvallen. Tragische, eentonige, afschrikwekkende geschiedenissen:

Vergeef het hem, maak gij het begin.

Daar doet zich een gelegenheid voor om kwaad met kwaad te vergelden. Doe het niet, doch hoop vurige kolen op het hoofd van uw vijand.

De noodzakelijke uitwerking der liefde is dienst. Ieder, die uit liefde en gedreven door verantwoordelijkheidsgevoel den naaste dient, volgt Hem na. „Wie zijn leven zal willen verliezen, die zal het behouden.”

In Thibet vond een man, die met een laatste krachtsinspanning voortzwoegde door de sneeuw, bijna uitgeput door de felle kou, een anderen man, die stervend terneerlag. Met de grootste moeite neemt hij hem echter op den rug en strompelt voort. Doch deze inspanning doet het bloed sneller door zijn aderen vloeien en tegelijkertijd

Lepra-vrije kinderen in veilige hoede.

voert ons in de meest onaangename plaatsen, doet ons onszelf vergeten om het verloren schaap terug te vinden en in het stof der zonde den verloren penning te zoeken.

„Volg Mij na”, zegt Jezus. Daar is uw broeder, die iets tegen u heeft.

OO KINDEREN

worden
door
het
LEGER
DES
HEILS
ver-
zorgd.

vader gedood, broers gewond, moeder ziek... Een jongen was ontroostbaar: hij wilde zijn moeder zien. Een ander, dien men naar zijn familie vroeg, antwoordde met een vermoed stemmetje: „Ze zijn allemaal dood.” Weer een ander, die eerst glimlachte, barstte plotseling in snikken uit. „Wat is er?” werd hem gevraagd.

„Pena del alma,” was het antwoord. „Pijn aan mijn hart.”

De meeste kinderen werden direct gebracht naar 't veld, dat voor hen in orde was gemaakt.

Onze verslaggever zag in een tent twee jongetjes, die goed gekleed waren, met groote, bruine oogen, onbeweeglijk op hun stroozak zitten. Naast hen zaten twee andere jongens, met grove kleeren, te snikken.....

Massa's welwillende menschen helpen met de verzorging, en zeker is het, dat de kinderen in langen tijd niet zoo'n overvloedig maal hadden gehad. De aanwezigen waren allen ontroerd. Een groote, dikke man, met een hard gezicht, veegde zich voortdurend over de oogen en vloekte heel zachtjes.....

Maar kinderen zijn kinderen. Drie van hen, — drie van de vier duizend — bezaten speelgoed, waar ze niet van scheiden wilden. De meisjes probeerden hun haar te doen voor een zakspiegeltje; de jongens klommen in de boomen. Dikwijls werd er gehuild en gelachen door elkaar.

En daar zijn ze nu, die veertienhonderd, allen toevertrouwd aan het Leger des Heils, dat ze zal verzorgen, liefhebben tot den dag, waarop ze zullen kunnen terugkeeren naar hun land.

Dat God hen zegene en hen beware in den tijd, dien zij bij ons doorbrengen, en ze veilig en gezond in hun land terugbrengt.”

verwarmt hij den bijna stervenden man. Beiden werden behouden.

Op elken weg der liefde worden de voetstappen van Jezus gevonden. De zelfzucht tracht voortdurend deze voetstappen uit te wisschen, doch steeds weer komen er mannen en vrouwen, die Christus volgen en steeds weer worden de indrukken duidelijk zichtbaar.

Niet Christus bewonderen, ook niet Hem aanbidden, doch Hem navolgen, daar komt het op aan!

TEVREDENHEID.

„Het is een groote zegen, te hebben wat men begeert,” zeide iemand tot een ouden wijsgeer, maar deze antwoordde: „Het is een nog grooter zegen, niet te begeeren, wat men niet heeft.”

KINDERVERZORGING IN NEDERLANDSCH-INDIË.

Het artikel, dat hierover in de voornaamste bladen van Ned.-Indië werd opgenomen, nemen wij over in onze Strijdkreet, opdat ook deze gezegende arbeid hen moge verheugen, die buiten den kring der groote steden wonen en die zoo menigmaal blijk van hun belangstelling in het Legerwerk hebben gegeven.

ONDER de verschillende instellingen in Nederlandsch-Indië, die zich de verzorging en opvoeding van misdeelde en verwaarloosde of in gevaar van verwaarloozing verkeerende kinderen tot taak hebben gesteld, neemt het Leger des Heils reeds jarenlang een belangrijke plaats in.

In de verschillende tehuizen, gevestigd in de groote steden op Java en Sumatra, wordt dit werk der liefde verricht en aan jonge levens een kans gegeven om op te groeien in een blijde, opwekkende omgeving, onder goede verzorging en invloed, waar een wakend en liefdevol oog hen dagelijks gadeslaat en waar ze worden geleid in paden die recht zijn en goed.

In Bandoeng heeft genoemde instelling een kindertehuis voor kinderen van elken leeftijd tot en met het einde van de schooljaren. Zijn de meisjes onder voogdij van het Leger des Heils, dan kunnen zij ook Vak- en Huishoudschool bezoeken.

Verder is er een Jongenshuis voor schoolgaande jongens, van wie sommigen ook reeds de Ambachtsschool

Het speelruimte.

bezoeken. Dit tehuis zal vergroot worden en plaatsruimte geven aan 50 jongens. Deze uitbreiding werd mogelijk gemaakt door een gift van f 3000.— van Generaal Evangeline Booth, uit het internationaal fonds.

In Oenganan is een tehuis, waar kinderen van enkele maanden oud en opwaarts tot 19-jarigen leeftijd, kunnen worden opgenomen.

In Medan wordt begin September een tweede kindertehuis geopend, dat eenvoudig, doch alleszins aan de eischen des tijds voldoende, plaats zal geven aan 85 kinderen, terwijl het tegenwoordige tehuis ingericht zal worden voor inheemsche kinderen.

Verder heeft het Leger des Heils 3 Tehuizen, waar lepra-vrije kinderen van ouders, die door deze ziekte zijn aangetast, worden ondergebracht en opgevoed en aan het gevaar van besmetting worden onttrokken.

Zeer velen van de in deze inrichtingen vertoevende kinderen, hebben hoe jong zij ook zijn, een ervaring achter zich, waaraan de gedachte alleen reeds, ons doet huiveren. Deze droeve geschiedenissen zijn uiteraard niet bestemd om naar buiten te worden uitgedragen. Dit ligt ook niet op den weg van het Leger, dat gaarne achter de schermen, zonder er teveel over te spreken, op iedere plaats, waar zich de mogelijkheid voordoet een helpende, reddende en dienende hand biedt, zich in dit alles zooveel mogelijk aanpassend aan de Indische samenleving, en

de kleinen, die het op deze wijze kan helpen, gaarne wil opvoeden tot nuttige leden der samenleving.

Toch zouden enkele gevallen uit de vele, die door het Leger behandeld worden, wellicht aan den buitenstaander een beter inzicht geven in den arbeid, die dagelijks verricht wordt en hen ook de behoefte aan tehuizen als bovengenoemd, duidelijker doen gevoelen en daarom willen wij dan ook enkele grepen doen uit het ons ter beschikking gestelde materiaal.

**

De
Kleuters

In een gezin met acht kinderen komt plotseling de vader te overlijden en blijft de moeder met de zorg voor haar kinderen en zichzelf aan haar lot overgelaten. Niemand tot wien zij zich wenden kan om hulp, totdat men haar den raad geeft te schrijven aan Kommandant De Groot, die na een grondig onderzoek de kinderen deed opnemen in een der tehuizen en zich namens de stichting „Het Leger des Heils”, bereid verklaarde, de voogdij over deze kinderen op zich te nemen.

De moeder nu tijdelijk ontheven van den last, die haar bij haar verlies te zwaar was, heeft werk gevonden en ziet nu vóór zich, de mogelijkheid om in de toekomst weer de verantwoordelijkheid voor haar kinderen op zich te nemen, in elk geval die naar vermogen te helpen dragen.

Een ander geval.

Een heilsofficier is bezig met den verkoop van de bij velen bekende Strijdkreet, in een plaats in Midden-Java. De weg voert ook in den kampong, waar Maleische exemplaren worden verkocht. Daar wordt hem verteld, hoe twee blanke Europeesche kinderen bijna geheel naakt en onverzorgd rondlopen en leven van hetgeen hun wordt toegestopt.

Onmiddellijk wordt een onderzoek ingesteld. Nu blijkt, dat de moeder, een Madoereesche vrouw, na den dood van haar man, met het jongste kind spoorloos verdwenen was en haar twee kinderen van 2 en 4 jaar achterliet bij een bediende. Zij kwam niet terug.

De kleinen zijn nu in een kindertehuis, twee lieve blonde kinderen.

Een crisisgeval.

Een man van 45 jaar met een behoorlijk inkomen, vond zich plotseling met vrouw en 7 kinderen, zonder inkomsten en zoo goed als niets gespaard. Hij trachtte wat te verdienen met klein-landbouw, maar de vijf oudste kinderen moesten naar school en de

dichtst bijzijnde was mijlen ver af. Hij kon noch kostgeld noch vervoer voor de kinderen betalen. Iemand raadde hem aan de hulp van het Leger des Heils in te roepen en na onderzoek werden de kinderen in een der tehuizen opgenomen. Na de zevende klas te hebben doorlopen zijn de twee oudsten in een betrekking geplaatst, de jongeren zijn nog in het tehuis en uit dankbaarheid brengt de vader van tijd tot tijd een mand met versche groenten of vruchten, wat natuurlijk welkom is.

Met den Strijdkreet-verkoop ontmoette de heilsofficier een jong echtpaar in grooten nood. Jong gehuwd, hadden zij zich door bemiddeling van het afbetalingssysteem ingericht. Eerst ging alles goed, de schuld werd geregeld afbetaald, doch elk jaar vermeerderde het gezin, ziekte kwam en inplaats van minder werd de schuld grooter. Nu met 4 kinderen, van wie het oudste 5 jaar was, wisten zij geen uitkomst meer. Wel had de man een betrekking, doch uit de schuld kwamen zij niet.

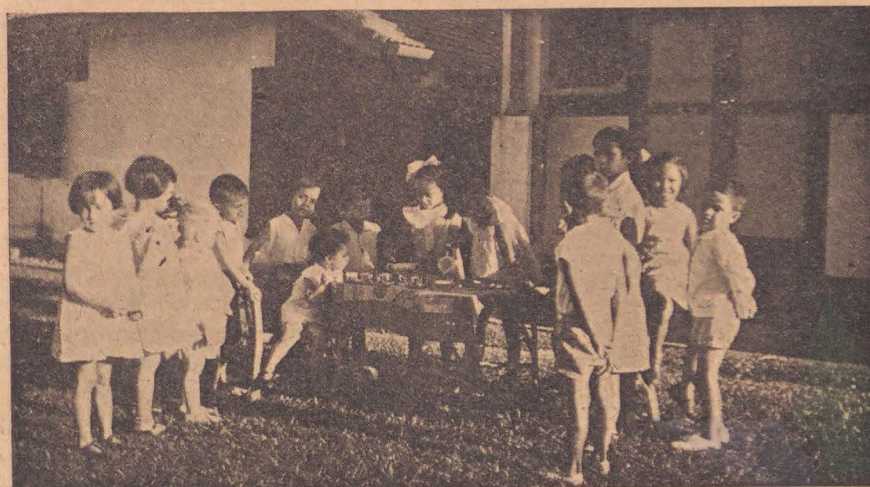
De kinderen werden in een kindertehuis opgenomen, de vrouw vond weer een betrekking op kantoor en tezamen werkende, wilden zij hun schulden betalen. Van vergoeding voor de kinderen was natuurlijk geen sprake op dat oogenblik. Na tien maanden kwamen twee gelukkige ouders hun kleintjes halen, de schuld was afbetaald, het huis gereed. Nu, in betere omstandigheden, hebben zij ook eenige vergoeding voor de verzorging van de kinderen betaald.

Tot zoover de voorbeelden, die met vele andere vermeerderd kunnen worden.

Het aantal opgenomen kinderen wordt steeds grooter en Kommandant De Groot heeft eenigen tijd geleden een oproep gericht tot zijn vrienden, de Rotarians, om hulp voor het stichten van een fonds, waardoor de allerarmste kinderen, waarvoor niemand eenige verantwoordelijkheid kan of wil dragen, in de tehuizen hier te lande kunnen worden opgenomen, en kunnen blijven voor hun verdere opvoeding. Vele van de Rotarians hebben aan dezen oproep vriendelijk gehoor gegeven, maar toch is het een dringende noodzakelijkheid — voortgekomen uit den dagelijkschen nood — dat meerderen, die iets gevoelen voor het lot der kinderen, hun hulp verleen.

(Vervolg pag. 6, kol. 1.)

Het
„thee-uurtje”

BANDOENG = GEZEGENDE CONFERENTIE.

Krachtige prediking — Zielen voor God gewonnen.

HOEWEL wij nu niet direct kunnen spreken over „stroomen” van menschen, die de Conferentie-samenkomsten in Bandoeng bijwoonden, toch waren de bijeenkomsten goed bezocht en zijn „stroomen van zegen” nedergedaald, want zonder uitzondering openbaarde Gods Geest zich in elke samenkomst.

Het was opmerkelijk, dat, ofschoon de verschillende sprekers vrijgelaten waren in de keuze van hun onderwerpen, in alle toespraken onmiskenbaar één lijn gevolgd werd. JEZUS, de persoon van Jezus, was het hoofdmotief van alle onderwerpen.

De Kommandant wees in de openingssamenkomst, nadat enkele films vertoond waren, opgenomen tijdens het bezoek van de Generaal en bij gelegenheid van de opening van enkele korpsen in de Minahassa, direct op Jezus, als den Verlosser, den Bevrijder van zonde en legde hiermede als het ware den grondslag voor de verdere bijeenkomsten.

De liederen door een groepje officieren gezongen in de samenkomsten, droegen hetzelfde karakter en spraken tot de ziel.

Majoor Barbier sprak over Jezus als ons Voorbeeld, in de eerste morgensamenkomst. Deze stille uren, met een kleine doch aandachtige schare, zijn tijden van grooten zegen geweest en hebben de liefde tot Christus in de ziel versterkt en de kennis van Hem verdiept.

De Maleische toespraken van Adjutant Brouwer en Adjutant Ramaker des avonds hadden tot uitgangspunt: Jezus, Die zondaren en tollenaars liefhad, Die in hun huizen kwam en met hen at.

Jezus, hoe deel aan Hem te hebben, maar bovenal hoe Zijn tegenwoordigheid te behouden in het leven, was het onderwerp van Adjutant Hansens.

„Jezus, de kloppende Heiland”, was het onderwerp door Ds. Keers behandeld. Op zeer duidelijke wijze schilderde de spreker ons Hem, zooals Hij daar vol liefde wacht aan het zondaarshart, bereid om te zegenen, te vergeven. In deze samenkomst kwam een zevental zielen tot den Heer, wat ons groote blijdschap gaf.

„Jezus, de Goede Herder”, maar bovenal „mijn” Herder, was het woord van Evangelist v. d. Weg. Hoe gebruikte God dezen dienst-

vervolg van pag. 5 kol. 4.

Het is dringend noodig, dat allen, die het zien als een groot ideaal om de jeugd te laten opgroeien in een goede en reine omgeving, waar de beste zijde van het karakter een kans krijgt voor zijn ontwikkeling, waar zij kunnen leven zonder het dreigende spook van armoede en honger achter zich te weten, op praktische wijze hun hulp betoonen aan dezen arbeid.

Wij juichen het plan, tot stichting van een dergelijk fonds zeer toe, omdat wij het weten, dat de verzorging van het Indische kind van zooveel belang moet worden geacht ook voor de toekomst, en omdat wij ook weten met welke zorg dit werk in de Leger-tehuizen wordt volbracht.

B.

OOGSTFEEST

in alle posten

op

ZONDAG

EN

MAANDAG

5 en 6 September a.s.

BRENGT UW TIENDEN
IN HET SCHATHUIS!

knecht dien avond om ons de heerlijkheden van den 23sten Psalm nog eens voor te stellen. Een jong militair stelde zich in dit uur onder de hoede van den Herder.

Een gezegende Zondag.

Zondagmorgen sprak eerst mevrouw De Groot. Zij geeft altijd veel mooie gedachten door, geboren in biddend overdenken van haar onderwerp. Dat gevoelden wij ook nu weer. De liefde van God, Die Zijn Geest wil geven aan Zijn kinderen en ons door dien Geest wil leiden en bewaren, was haar onderwerp, dat veel zegen bracht. De maatstaf voor een goed, rein Christelijk leven werd ons zeer duidelijk voor oogen gesteld.

De Kommandant bepaalde ons bij het doel van Jezus' komst voor Zijn volk, n.l. hen te verlossen van „hunne vijanden”. Eenvoudig en daarom juist treffend zeide hij: „Wij moeten eerst onze vijanden kennen, willen wij hen kunnen overwinnen, de vijanden binnenin ons.” Dat gaf veel stof tot denken en wij gevoelden Gods dichte tegenwoordigheid. De sluitingssamenkomst werd met groote geestdrift en bezieling begonnen.

„k Geloof het Heiland, dat voor mij,
Uw bloed verzoening wrocht.”

zongen wij en blijdschap om die verzoening in het eigen leven, deed ons met opgewektheid de liefde Gods uitjubelen.

De Chef-Secretaris leidde de getuigenis-samenkomst, waarin we personen hoorden getuigen, die wellicht nooit eerder in een Legerzaal gesproken hadden. Dit vrijmoedig spreken over de wijze, waarop men God had gevonden, bracht grooten zegen.

De Kommandant wees tot slot op het loon van den Christen, naar aanleiding van een woord uit de Openbaring, daardoor de onbekeerden tot jaloerschheid verwekkend. En inderdaad zocht een viertal zielen vrijwillig bevrijding van schuld.

Hoe mogen wij God danken voor deze dagen, waarin wij nog eens weer op zeer duidelijke wijze de aandacht mochten gevestigd zien op Jezus, niemand anders dan Jezus alleen, het middelpunt van ons verlangen, de heerlijkheid van ons leven.

E.

Ook in Bandoeng was de officierssamenkomst een tijd van neerzitten aan Jezus' voeten, waarin wij dicht, zeer dicht tot Hem naderden en verkwikt werden en aangemoedigd voor den strijd.

ONZE KALENDER

voor 1938

is nu verkrijgbaar
aan alle posten en
inrichtingen,
alsook aan het
Hoofdkwartier
Javastraat 16.

Keurige uitvoering —

rijk aan inhoud.

Prijs f 1.—

VEREENIGDE GEZINSBONDSAMENKOMST TE SEMARANG

„Het was een goede gedachte van mevrouw Ridsdel geweest”, zeide mevrouw De Groot, „om de zusters op een morgen gedurende de Conferentie bijeen te brengen voor dezen grooten Gezinsbond.”

En dit werd alleszins bewaarheid naar mate de morgen verliep. Het was een fijn gezicht, die groote schare vrouwen, luisterend, genietend en onmiddellijk reagerend op ernst en humor, die zich in de toespraken afwisselde. Mevrouw Brigadier Hiorth stond mevrouw Ridsdel flink ter zijde. Ook waren verschillende Secretarissen der andere afdelingen aanwezig, o.a. mevrouw Poutiainen en mevrouw Rosenlund. De laatste zong een mooi lied, wat velen diep ontroerde.

Mevrouw Ridsdel wist dadelijk den juisten toon te treffen in haar welkomstwoord en met een pakkende illustratie de aandacht te boeien. Een nieuw koor werd door mevrouw Hiorth aan de zusters geleerd en zij zullen dit zeker nog menigmaal zingen. De zusters van Pekalongan en Krengseng genoten dubbel als gasten!

De afdeling Semarang I was gastvrouw en onthaalde alle aanwezigen op een koelen dronk en eigengebakken koekjes, die gragen aftrek vonden. Na een gezellig praatje bij

het gebruiken van deze verfrissing, kwam de hoofdschotel, ons bereid door mevrouw De Groot. Brigadier Hiorth, de eenige heer, die toestemming had tegenwoordig te zijn, heeft deze eer op prijs gesteld en in ruil daarvoor zijn capaciteit als vertaler gegeven door de boodschap van mevrouw De Groot in het Maleisch om te zetten.

Wij hebben veel genoten. Bijzonder toepasselijk waren de illustraties, rijke kennis van Gods woord werd in het alledag-leven overgebracht en daardoor stond de spreker midden tusschen de zusters, haar begripend en helpend en zegenend. Wat een lessen waren er te leeren! Hoe werd het geloofsvertrouwen gesterkt, de blik ruimer, de liefde tot onzen machtigen God dieper! De solo van mevrouw Rosenlund deed de zieleznaren trillen en diep bewogen knielden velen neer om haar hulp in God te zoeken. Het werd een heilige ure, die onze zusters temidden van een vaak druk en zorgelijk leven als een oase zal zijn, waar ze menigmaal in de toekomst naar zullen terugkeeren in den geest, om nog eens te genieten. En die geschiedenis uit het boek der koningen zal blijven leven en wel nimmer meer vergeten worden!

JONGELIEDENDAG IN MIDDEN-CELEBES.

Ook in Midden-Celebes is de Jongeliedendag met grooten zegen gehouden en vanuit beide centra kwamen goede berichten.

PALOE.

Officieren, goeroe's en jonge menschen van de Rowiga-sectie waren op Zondag 18 Juli samen gekomen voor de bijzondere jeugd-samenkomsten onder leiding van Brigadier en mevrouw Brandt.

In de morgensamenkomst kregen enkele officieren, alsook sommigen der goeroe's gelegenheid hun getuigenis te geven. Zij vermaanden de jonge menschen met ernst om de kansen hun in hun jeugd geschonken aan te grijpen.

Tot slot behandelde Brigadier Brandt den bijbel en sprak de schare toe naar aanleiding van Ps. 109:4. De lessen, die naar voren gebracht werden uit het leven van David, zegenden onze ziel. Een der jonge menschen kwam tot Jezus.

Ook in de middagsamenkomst waren er verschillende sprekers. Door de jonge menschen zelf werden enkele aardige nummers uitgevoerd, wat de gepaste afwisseling bracht in deze bijeenkomst.

Ditmaal behandelde mevrouw Brandt het bijbelonderwerp en bracht vooral de „trouw” naar voren uit het leven van Jozef.

De avondsamenkomst was een mooi slot voor dezen gezegenden dag. Enkele jonge menschen knielden neer en zochten Christus als den Leidsman van hun jeugd.

KALAWARA.

Groot was onze vreugde, toen de dag, waarop de samenkomsten voor de jonge menschen gehouden zouden worden, eindelijk aanbrak! Den dag te voren, 17 Juli, arriveerden reeds de officieren, goeroe's en jongelui van de korpsen Bora, Kapiroëi en Menoesi, terwijl op Zondagmorgen de makers van Pendera en Sibelaja te Kalawara aankwamen.

In KALAWARA n.l. zouden de jeugdsamenkomsten gehouden worden en wel onder leiding van Majoor Wikdal.

Om negen uur was de zaal stampvol en werd begonnen met het lied: „Ja Jesoes, saja tjinta pada Toehan” (Mijn Jezus, ik min U.) Hoe mooi klonk dat, uit volle borst door allen gezongen! Gods liefde werd gepredikt aan alle aanwezigen. Majoor Wikdal bracht de boodschap naar aanleiding van het woord van Jezus: „Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt — en Ik zal u rust geven.” Met diepe aandacht werd geluisterd.

Om half vier werd de tweede samenkomst gehouden. Weer was de zaal vol. De zangkoren van Sibelaja Bora en Kalawara zongen mooi en hun zang heeft ons gezegend. Een woord werd tot de afvalligen gericht, naar aanleiding van een tekst uit Johannes. Zij zullen dit niet licht vergeten.

De laatste bijeenkomst was om half zeven en werd geleid door Kapitein Boschma. Het muziekkorps van Kalawara verleende zijn medewerking in alle samenkomsten, het zangkoor van dit korps vergastte ons dien avond op een goed gezongen lied. Duidelijk werd de geschiedenis van den verloren zoon onder de aandacht der jonge menschen gebracht. Toen de uitnodiging begon met het koor: „Jesoes, jang panggil” (Jezus, Hij roept u) kwam dadelijk na elkaar een twaalftal jongelui naar voren om den Heiland binnen te laten in hun hart.

Het was een gezegende dag. Meer dan 1100 personen hebben de Jongeliedensamenkomsten bijgewoond dien Zondag. Onze ziel werd verkwikt door Gods woord en wij danken Hem voor alles ons geschonken door onze leiders.

E. L.

DE GODEN ZIEN HET

Een heidensch beeldhouwer had opdracht ontvangen, een godenbeeld te vervaardigen, dat in een der Grieksche tempels in een nis moest worden geplaatst.

Hij was bezig, den rug van het beeld te bearbeiten, toen hij bezoek ontving.

De bezoeker, die hem aan het werk zag, verwonderde zich grootelijks.

„Waarom” — zoo vroeg hij — „bearbeitd gij de achterzijde van het beeld even zorgvuldig als het gelaat? Ze komt toch in den muur en geen sterveling kan haar zien!”

„Neen,” antwoordde de beeldhouwer, „maar de goden zien het.”

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN

**NATIONAAL HOOFDKWARTIER.
Gehuud:**

Kapitein Paoeloes Palasoengoe, in Juli 1928 vanuit Lindoe in opleiding gekomen, met Kandidaat Johanna Banaja.

Bevorderingen:
Tot Kapitein:
Luitenant E. Hattalaibessy.
Luitenant P. Telaombanoea *

Aanstellingen:

Majoor E. Carpenter — Padang Wijkverpleging (in bevel).
Majoor N. Digby — Padang Wijkverpleging (ass.).
Majoor E. Ingham — Ambarawa (in bevel).
Majoor M. C. Lehmann — Medan Tehuis v. Inh. kinderen (in bevel).
Majoor A. v. Oudheusden — Batavia Meisjes-huis (ass.).
Majoor S. Robinson — Boegangan (ass.).
Majoor E. Walo — Batavia II (in bevel).
Adjutant I. Andersson — Garoet „Huize Avondzon”.
Adjutant M. M. Brouwer — Hoofdkwartier-Handels-Secretaresse en J. L. Departement.
Adjutant W. J. Mephram* — Semarang I.
Adjutant T. Poutiainen — Kalawara-Kolonie. (tijdelijk).
Kapitein D. Boschma — Soerabaja II (in bevel).
Kapitein H. Heinonen — Boegangan (ass.).
Kapitein H. Gringhuis — Kasijan (ass.).
Kapitein J. A. Ossendrijver — Poerworedjo (ass.).
Kapitein M. Sapart — Tegal (ass.).
Luitenant I. v. d. Made — Pelantoengan.
Luitenant L. Meyer — Makasser (ass.).
Luitenant A. Sreta — Batavia II (ass.).
Kd. Luitenant D. Palimin — Ambarawa (ass.).
24 Augustus 1937.

J. W. DE GROOT.
Commissioner.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

Kommandant en mevr. De Groot.
6 September — Opening Kinderhuis MEDAN (alleen de Kommandant).
16-20 September — Soerabaja — Conferentie.
17 September — Soerabaja, opening van het nieuwe tehuis voor Land- en Zeemacht.
23-27 September — Malang — Conferentie.
Lt. Kolonel en mevr. Lebbink.
16-20 September — Soerabaja.
23-27 September — Malang.
Adjudante Brouwer.
5 September — Tegal.

BEMOEDIGING.

Een boodschap, die het hart van onze makkers in Midden-Celebes goed zal doen!

Door den Kommandant werd in een brief onderstaande boodschap ontvangen, met het vriendelijk verzoek deze op te nemen in de Strijdkreet. Gaarne voldoen wij aan dit verzoek, omdat wij weten, dat zij, die in de verre, eenzame posten arbeiden, daardoor bemoeidigd zullen worden.

„— Tijdens mijn entomologische expeditie in Midden-Celebes, hield ik gedurende ongeveer vier maanden verblijf op verschillende plaatsen van het landschap Koelawi, onder-aafdeeling Paloe.

Thans na beëindiging van mijn taak, is het mij een behoefte, om op deze plaats mijn hartelijken en oprechten dank uit te spreken voor de vele bewijzen van vriendschap, alsook voor de hulp en gastvrijheid aldaar tijdens mijn verblijf ondervonden.

In de eerste plaats geldt dit woord van dank Adjutant en mevrouw Juutilainen, die er zeer veel toe hebben bijgedragen mijn verblijf in Koelawi te veraangamen en verder ook alle inheemsche officieren, die ik het genoegen heb gehad op mijn reis te ontmoeten.

Vol bewondering voor het mooie werk, dat door het Leger des Heils in Midden-Celebes wordt verricht, wensch ik al mijn vrienden van het Leger aldaar het beste toe en moed en kracht bij hun mooie, dikwijls zoo moeilijke en zware taak.”

w.g. J. P. A. Kalies.

AANTEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS

Lt. Kolonel D. S. Ridsdel.

September 1937.

„Slaat de sikkel aan, want de oogst is rijp geworden; komt aan, daalt henen af, want de pers is vol, en de perskuipen loopen over.”

Joël 3:13.

De Kommandant was de leider van de Conferenties in Semarang en Bandoeng. De bijeenkomsten werden bijgewoond door zeer aandachtige scharen, die veel zegen door middel van de samenkomsten mochten ontvangen. De eerste avond was gewijd aan de vertooning van een Legerfilm, welke een kijk gaf op onzen arbeid en opgenomen was, gedurende het bezoek van de Generaal aan Ned.-Indië. Ook een blik in ons werk in de Minahassa werd ons gegeven.

Beiden, Kommandant en mevrouw De Groot, spraken in de samenkomsten met groote kracht, bijgestaan door een staf van officieren, terwijl ook verschillende predikanten hun medewerking verleenden. In Semarang waren het Ds. Sillevius Smitt en Ds. Vunderink, terwijl in Bandoeng Ds. Keers en Evangelist v.d. Weg het woord voerden. Moge Gods zegen rusten op den arbeid van deze Legervrienden! Afgaande op wat de officieren in de Bataviasche korpsen ons schrijven, is de verwachting voor de Conferentie-meetings aldaar hoog gespannen. Uitvoerige rapporten omtrent de eerste reeks samenkomsten, vindt men elders in dit blad.

Als deze S.K. uitkomt, zal de Kommandant juist van Priok vertrekken om het nieuwe

Ambon.

Op 12 September hopen Brigadier en mevrouw Woodward met hun makkers, het jaarfeest van ons werk in genoemde plaats te vieren. We wenschen onze kameraden geluk met den vooruitgang, die valt te bespeuren. Goede berichten werden juist ontvangen, die ons vertellen, hoe er gestadige groei is te bemerken in alle onderdeelen van den arbeid. Zeker zullen bij gelegenheid van dit jaarfeest de pioniersters, Majoor Kyle en Kapiteine Lopulisa niet vergeten worden, die zulk een goed fundament voor het Legerwerk hebben gelegd. De Brigadiers Woodward met hun Luitenant, zetten dit werk niet slechts voort, doch leiden hun makkers tot grootere overwinningen. God zegene Ambon!

Het was ons een vreugde mevrouw Njokiktjen van Ambon op het Hoofdkwartier te ontmoeten. Haar getuigenis in Bandoeng II en op de Conferentie in Semarang, heeft ons gezegend. Zij verleent zeer gewaardeerde hulp in de Hollandsche Zondagsschool in Ambon. De Heer zegene haar en haar familie!

Veranderingen.

Daar verschillende officieren hun buitenlandsch verlof gaan genieten, was de Kommandant genoodzaakt zekere veranderingen te maken. Makkers, grijpt de kansen, welke

Adjutant en mevrouw Ramaker zullen 1 September aan boord gaan. Zij zien uit naar de ontmoeting met hun familieleden, doch bovenal naar het weerzien met hun jongen, die verleden jaar reeds naar Holland vertrok.

Majoor en mevrouw Gerth zijn ook bezig zich gereed te maken voor de reis naar het vaderland.

Moge Gods zegen op al deze kameraden rusten en moge Hij hun een goed en prettig verlof geven!

Majoor en mevrouw Pearce zijn nu op de groote wateren op weg naar Engeland. In den Hoofdkwartier-bidstond werd in intiemeren kring door den Kommandant een woord van afscheid en waardeering tot den Majoor gesproken, terwijl de openbare vaarwelsamenkomst in Bandoeng II plaats had. Een rapport hierover op pag. 2.

Adjutant Brouwer is teruggekeerd op het Hoofdkwartier om haar aanstelling voor het Handels-Departement en het J.L.-Departement te aanvaarden en met haar is onze vriend en makker Lt.-Kolonel Brouwer, ook weer in Bandoeng gearriveerd. Wij heeten hen beiden hartelijk welkom!

Zieke makkers.

Tot mijn spijt moet ik mededeelen, dat mevrouw Ridsdel door ziekte getroffen is en rust moest houden. Het is een groote beproeving voor haar aan den strijd onttrokken te zijn, juist in deze Conferentie-dagen, doch wij hopen, dat zij binnen enkele weken weer geheel hersteld zal zijn.

Kapiteine Kudding is ook nog steeds op de ziekenlijst.

Gelukwenschen.

In het huis van Kapitein en mevrouw Voogt is tot vreugde van zijn ouders en broertjes een kleine jongen gearriveerd, die den naam van Cornelis Christiaan heeft ontvangen. Wij wenschen onze makkers van harte geluk met dit nieuwe pand, hun door God toevertrouwd. Moge de kleine opgroeien tot eer van God!

Met vacantie.

Verscheidene officieren genieten nog van hun jaarlijksch verlof. Op het Hoofdkwartier missen wij om die reden Lt.-Kolonel en mevrouw Lebbink, Brigadier Stewart en Kapiteine Keller, terwijl ook in vele inrichtingen en korpsen voor enkele weken sommige plaatsen open zijn. Wij hopen, dat deze rust en ontspanning hun allen veel goed zal doen!

Bevorderingen.

De beide Luitenants, die door den Kommandant tot een hooger rang zijn bevorderd, feliciteeren wij van harte. Moge dit een aansporing zijn tot grootere nuttigheid in Gods Koninkrijk!

De Kalender voor 1938.

Onze kalender is gereed gekomen en binnenkort kunnen onze posten hun zending tegemoet zien. Wij zijn er zeker van, dat het schild in den smaak zal vallen, terwijl de inhoud uitstekend verzorgd is. Bijzondere aandacht is aan het geheel gegeven dit jaar. Wij danken mevrouw Envoy Minderhoud voor al den arbeid, dien zij eraan besteed heeft. Het tezamenbrengen, zoowel als de correcties heeft veel van haar tijd gevraagd.

HEILIGINGS- EN OPWEKKINGS-CONFERENTIES

geleid door Kommandant en mevrouw J. W. DE GROOT

bijgestaan door den Financieel-Secretaris, Lt. Kolonel en mevrouw LEBBINK.

**SOERABAJA 16-20 SEPTEMBER
MALANG 23-27 SEPTEMBER.**

Laten allen, die eenigszins de gelegenheid hiertoe hebben, deze bijzondere samenkomsten bijwonen.

Zie plaatselijke aankondigingen.

kinderhuis in Medan te gaan openen. Dit zal het tweede groote kinderkuis van het Leger in die stad zijn. Het oude tehuis zal in gebruik genomen worden voor inheemsche kinderen.

Een onderscheiding.

De laatste Engelsche Strijdkreet meldt ons, dat de Generaal aan Commissioner A. R. Blowers de „Orde van den Stichter” heeft toegekend. De Commissioner is de Internationaal Secretaris voor de zendingslanden en heeft 38 jaar in Britsch-Indië gearbeid, alvorens naar het Int. Hoofdkwartier te worden overgeplaatst. De Commissioner vergezelde de Generaal tijdens haar bezoek aan deze Gewesten.

Het Oogstfeest.

Weer is een jaar omgevlogen en staan wij voor ons jaarlijksche Oogst- en Dankfeest. Moge ook deze gebeurtenis een bijzondere gelegenheid geven voor geestelijken zegen en medewerken tot de uitbreiding van Gods koninkrijk!

u in uw nieuwen post gegeven worden aan, opdat de Heilswagen zal voortrollen! Voor verdere bijzonderheden verwijzen wij naar de officieele mededeelingen.

Met een enkel woord willen wij noemen de aanstelling van Adjutant Poutiainen, die het beheer van de Kalawara-kolonie tijdelijk op zich zal nemen, terwijl mevrouw Poutiainen in bevel van Boegangan zal blijven. Dit beteekent zelfverloochening voor onze makkers, die echter gewillig waren den Kommandant in dezen te helpen door beide kolonies te beheeren. Moge Gods zegen op hen rusten!

Met Europeesch verlof.

De volgende officieren hopen in de eerstvolgende weken deze kusten te verlaten voor hun Europeesch verlof.

Majoor en mevrouw Wikdal. Deze makkers zijn, terwijl wij dit schrijven, op weg naar Java vanuit Celebes, waar ze gearbeid hebben. In Bandoeng hopen zij hun dochtertje op te halen, dat liefderijk verzorgd geweest is bij de beheerders der Werkcentrale, terwijl zij de school in Bandoeng bezocht.

BEVORDERD TOT HEERLIJKHEID.

Van het Internationaal Hoofdkwartier werd bericht ontvangen, dat Commissioner W. Simpson (R) tot hooger dienstdienst werd bevorderd.

Ofschoon zijn gezondheid reeds langen tijd minder goed was, is deze roepstem toch onverwachts gekomen voor degenen, die hem omringden.

De Commissioner heeft vele posities in het Leger des Heils bekleed en was o.a. secretaris van wijlen Generaal Bramwell Booth, toen deze Chef van den Staf was. Hij heeft immer zijn beste krachten voor God en den Heilssrijd gegeven.

Twee zoons en een dochter zijn ook heilsofficier en dragen de beginselen hun door hun ouders meegegeven, verder voort. Moge God de achterblijvenden troosten en ondersteunen!

WAT ZULLEN WIJ LEZEN?

Goede raad aan onze rijpere jeugd.

WAT mag ik wél, wat mag ik niet lezen?

Wij zouden gaarne willen, dat de jongelui, die misschien getrokken worden door den titel van dit stukje, zich bovenstaande vraag eens zouden voorleggen. Vooral degenen, die op een leeftijd zijn, dat zij alles lezen, of zooals het soms wordt uitgedrukt „verslinden wat los en vast is”.

Iemand, die werkelijk een Christen wil zijn, zal meestal instinctmatig aanvoelen, welke lectuur niet geschikt is. De Orders en Reglementen van het Leger des Heils zeggen, dat „alle boeken en platen vermeden moeten worden, die er op berekend zijn, wellustige gedachten en begeerten op te wekken. Een Christen moet zich daarvan afwenden en ze vernietigen, als dat in zijn macht staat.” Dit is een goede leidraad.

In elke stad kent men bijna van die winkels, waar dergelijke lectuur wordt uitgestald; 't zijn die gespecialiseerde zaken, die er op uit zijn, te speculeeren op den sensatie-lust. De titels en afbeeldingen op den omslag doen vaak reeds direct zien, dat de inhoud niet veel bijzonders zal zijn. Toch kan men hier niet altijd zijn oordeel naar richten. Er zijn ook vele boeken met aanlokkelijke titels, die daarmee een inhoud dekken, welke is als vergif voor den geest. Het beste is, zich door ouders of werkelijke boekenkenners op de hoogte te laten brengen van schrijvers met een goeden naam en alleen die boeken te koop en te vragen als ge-

schik waarvan de auteurs ons aanbevelen zijn.

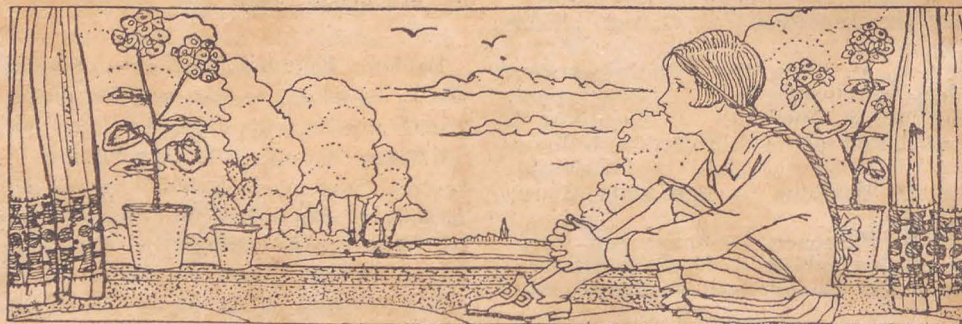
Er bestaat een massa beslist slechte lectuur en zelfs nog veel meer, die volkomen nutloos is. Den kostbaren tijd, die er aan verspild wordt dergelijke boeken te lezen, behoort men, als een gave Gods, nuttiger te besteden. Het is mogelijk, dat sommige jonge mensen door hun geest te voeden met minderwaardige lectuur, hun smaak voor goede boeken bedorven hebben. Van een lichtzinnig verhaal zegt ge: „Dat vind ik mooi;” over een ernstig boek luidt uw oordeel: „Dien drogen kost kan ik onmogelijk lezen.”

Tracht u dan eens een oogenblik in te denken van welk een ontzaglijken invloed een boek is op den geest. Gedurende den tijd, dat wij ons met een zeker boek bezig houden, verkeeren wij in gezelschap van den schrijver of de schrijfster en laten hem of haar door de bedrukte bladzijden tot ons spreken. Vraag uzelf dan eens af: „Zou ik naar een gesprek willen luisteren, van iemand, die deze woorden, welke ik nu in mijn geest opneem, tot mij sprak?” Velen zouden zich schamen voor ouders of vrienden, om in gezelschap van een man of vrouw gezien te worden, die geen goeden naam had in de stad hunner inwoning. Zeker zoudt ge dezulken niet tot uw vrienden maken. Zegt het spreekwoord niet: „Zeg mij, wie uw vrienden zijn en ik zal u zeggen, wie gij zijt?” Welnu, onze boeken zijn onze vrienden, met wie wij ons in een oogenblik van ontspanning neerzetten en die wij tot ons laten spreken. Leg daarom dadelijk het boek terzijde, waarvan ge bemerkt, dat zijn invloed verkeerde gedachten, gevoelens of verlangens bij u opwekt.

Wij lezen echter niet alleen voor ontspanning. Wij lezen ook, opdat onze geest verrijkt zal worden en wij kennis zullen opdoen,

hoe het beste van ons leven te maken, hoe ons karakter te veredelen, hoe rijker te worden aan ervaring, door wat anderen meegemaakt hebben.

In onzen tijd is er een goudmijn aan goede boeken. Vele hoogstaande menschen schrijven over hun eigen levenservaring en stellen in aantrekkelijke stijl, eenvoudig en recht op het doel af, zich daar open voor hun jonge vrienden. Zulke boeken zijn als wegwijzers in dit leven, dat ook reeds voor jonge menschen vaak zoo vol problemen is. „Droog” is zulke lectuur allesbehalve. Den ouden stijl, de zware boeken, vindt men, vooral voor de jeugd-lectuur niet meer. De diepste levenswaarheden worden beschreven op zulk een wijze, dat het elken jongen en elk meisje kan boeien en zoo, dat ieder het kan begrijpen.

Velen schrikken terug voor wat zij noemen de „Christelijke lectuur” en toch is er juist in het leven van mannen en vrouwen, die zich lieten leiden door God, zooveel — mogen wij het even zoo noemen — sensatie, datgene, waarop de jeugd van onzen tijd zoo belust is.

Indien wij b.v. HET BOEK nemen, den bijbel, en de levensbeschrijving van mannen als Mozes, Jozef, Jacob, David en vrouwen

als Ruth en Esther bestudeeren, hoe worden wij dan geboeid door de wonderbare dingen, die zij beleven en de ongedachte uitredingen in de meest benarde omstandigheden.

Laat daarom het Boek der boeken een voorname plaats innemen. Ook voor de jongeren zijn er kinderbijbels bewerkt, die zelfs de allerkleinsten intens boeien.

* * *

Hoeveel valt er ook in dezen modernen tijd te genieten van reisbeschrijvingen over tochten naar de onherbergzame oorden der wereld, ontdekkingsreizen naar de hoogste toppen der sneeuwbergen, etc. Het zijn boeken, die de energie wakker roepen en in elken rechtgeaarden jongen den lust opwekken tot scheppen, tot „iets doen”, „iets worden.” Hetzelfde geldt voor de lectuur voor onze meisjes, voor wie elk beroep bijna bereikbaar is en die zich als vrouw een schoone taak aangewezen zien, waarvoor in deze boeken haar de leidraad wordt gegeven.

Bladzijden vol zouden geschreven kunnen worden over „Wat zullen wij lezen,” doch

indien wij ons bij de keuze van onze lectuur laten leiden door de gedachte: maakt dit boek mij beter, gelukkiger, meer bruikbaar, zullen wij ons nooit behoeven te schamen, als iemand onverwachts een blik werpt in het boek, dat wij lezen. Dan zullen wij voor ouders of leeraars nooit het boek behoeven te verbergen en het „stiekum” behoeven te lezen, zooals helaas zooveel gebeurt. Jonge menschen, bedenkt immer, dat wat gij leest een indruk nalaat op uw geest en gij dien daarmede kunt verwoesten of veredelen.

Aan het Handels-Departement van het Leger des Heils

Javastraat 16 — Bandoeng

heeft men een ruime sortering boeken voor jong en oud. De ouderen vinden er bv. de boeken van Stanley Jones; „Ds. Lax van Poplar”; „De geopende hemel” van Oehler; boeken van Ds. Knap; „Vernieuwde menschen” van Harold Begbie, etc.

Voor jongens en meisjes is er voor „Elk wat wils.”

Van v. d. Hulst: Jaap Holm en z'n Vrienden.

Peerke en zijn kameraden.

De roode vlek.

Gerdientje.

Door A. C. de Zwart: Willem van Oranje.

Door D. H. Wielinga: De verbannen Prins.

Door Bert Bakker: Op eigen beenen.

Door Heleen: Eva's bergtochten.

Indien u een boek wensch — schrijf aan onzen boekhandel en indien eenigszins mogelijk, wordt u vlug en billijk geholpen.

Catalogus nu aan het Handels-Departement verkrijgbaar op aanvraag.

AFSTAND METEN.

Voor de Padvindes.

De volgende wenken zijn zeer nuttig en wel de moeite waard, om ze uit het hoofd te leeren:

(a) Menschen met een middelmatig gezichtsvermogen kunnen op 45 M. afstand mond en oogen van een persoon duidelijk onderscheiden.

(b) Op 90 M. zien de oogen er uit als stippen.

(c) Op 180 M. afstand kunnen onderdeelen van uniform nog steeds gezien worden.

(d) Op 225 M. afstand is het gelaat nog te zien, maar de omtrek is eenigszins onduidelijk. De knopen zien er uit als strepen.

(e) 360 M. De beweging der beenen is te zien. De omtrek van het lichaam is duidelijk, maar het gelaat is niet te onderscheiden, behalve onder zeer gunstige omstandigheden.

(f) 450 M. De bewegingen der ledematen zijn nog te zien. Ook de kleur van het uniform. Het lichaam loopt vanaf de schouders puntig toe.

(g) 550 M. Het hoofd is nog slechts een stip. Onderdeelen zijn niet langer te onderscheiden.

JEUGD-PAGINA

Zoo gingen de zonnestrallen den heelen dag hun weg en maakten de aarde blij en gelukkig, totdat de avond kwam en de groote Zonnekoning hen in slaap suste.

**

Maar een legende? Ja, — maar met een diepe les voor ons allen. De meesten onzer worden in het leven niet geroepen tot buitengewone, groote daden. Doch de kleine dingen, die ons iederen dag opnieuw voor de hand komen, goed en getrouw te verrichten, ook als anderen ons niet zien, dat is onze taak. En de aaneenschakeling van al die kleine, dagelijksche, bijna eentonige plichten, met de hulp des Heeren naar ons beste vermogen vervuld, zullen dan tezamen vormen één mooi geheel, een leven, waarop we aan het eind met voldoening kunnen terugzien.

Maar dan zijn er ook nog van die kleine dingen, waardoor we het leven van anderen kunnen veraangenamen, mooier maken; van die kleine daden, vriendelikheden, die toch zulk een enormen invloed ten goede uitoefenen.

De Heer Jezus moet hierin ons Voorbeeld zijn. Hij wil ook onze Helper wezen. Hij is de Zonne der Gerechtigheid en Hij wil ons leeren, hoe we, levend in Hem, deze donkere wereld kunnen verlichten. Hij wil hen, die Hem liefhebben en dienen, uitzenden, om in Zijn naam tranen te drogen, vriendelijke woorden te spreken, liefdedaden te verrichten, wonden te verbinden, vanaf den dageraad van ons leven tot aan zonsondergang. Dan roept Hij hen thuis en mogen zij in Hem rusten van hun werken.

Wil je door het leven gaan

Als een lichtje rein,

Wil je dat dat leven zelf

Goed en mooi zal zijn?

Wil je aan je naasten hulp,

Steun en liefde bién,

Als een kleine zonnestraal

Lieflijk om te zien,

Altijd opgewekt en flink

Stralend je gezicht?

Dwaal dan niet van 't rechte

pad, maar

Wandel in Gods Licht.

De Zonnekoning

Voor de kleintjes

DE groote Zonnekoning zat op zijn troon van wolken en wil je wel gelooven, er was geen spoor van een glimlach op zijn groot, rond gezicht, zooals je dat op plaatjes altijd ziet.

De wolken veegden met haar zachte, wazige zakdoeken over zijn schijnend gelaat, maar er kwamen hoe langer hoe meer tranen, totdat de zon het eindelijk uitsnikte. En hij snikte zoo hard en lawaaierig, dat het klonk als de donder, en zijn tranen vloeiden zoo rijkelijk, dat ze als een zware regen op de aarde vielen — zoo zwaar, dat de arme bloempjes in den tuin allemaal knakten en wegwijnden.

„O, oo — oo!” huilde hij, terwijl hij het gelaat in de wolken verborg. „Ik ben zoo groot en toch zoo hulpeloos.” En hij kon niet meer spreken van verdriet; de wolken en de blauwe lucht zagen medelijdend en bedroefd op hem neer.

„Stel je nu eens voor,” ging de zon verder, „dat ik me, zoo groot en warm als ik ben, op de aarde liet vallen, dan zou ik alles verschroeien. En toch, als ik kleiner was, zou ik zooveel goed kunnen doen, want ik bezit de macht, om zieken te genezen, menschen, dieren, planten sterk te maken en vregude te brengen, waar ik ook kom. Denk je eens een aarde zonder zon in.”

De wolken en de lucht staken de hoofden bij elkander en dachten ernstig na. Opeens begon de lucht, in haar mooie, teer-blauwe japon, met zachte stem te spreken: „Maar wat omtrent je kindertjes, de zonnestrallen?”

„Ja,” zeiden de wolken, „kun je die niet zenden?”

„Natuurlijk kun je dat,” bevestigde de wind en waaide zacht over het warme gelaat van den zonnekoning.

Deze opende zijn oogen wijder en wijder en zijn mondhoeken gingen naar de hoogte, net als je in prentenboeken wel ziet.

„Wel,” lachte hij, „hoe heb ik toch zoo dom kunnen zijn, om de zonnestrallen te vergeten? Daar ben ik nu bezig, om ze allemaal bij elkaar te verzamelen en ze te gebruiken als een stralenkrans voor mezelf, inplaats van ze naar de aarde te zenden en door hen datgene te laten doen, wat een groot, plomp ding als ik ben, zelf niet kan.”

De wolken rolden van de zon weg en zijn gelaat begon helderder dan ooit te schijnen; alle kleine zonnestrallen schoten weg van hun plaats om de zon heen en zochten de wijde, wijde wereld op, om er hun werk te doen tot aan den avond van den dag.

Een van hen kwam in een tuin, waar de zware regen de bloemen had neergeslagen. Hij gleed zacht over de bloembladen en kuste de neerhangende kopjes, totdat ze weer geurig en lachend het hoofd ophieven.

Een ander ging een stad binnen, waar rook en roet alles donker en triestig maakten; hij kroop door een kantoorraam en ging op den lessenaar van een jongen man zitten, die eens buiten in den zonnenschijn en tusschen de bloemen gewoond had. Het gezicht van dien man werd hoe langer hoe zonniger.

„Een zonnestraal,” zei hij, „o, 't is hier nog zoo kwaad niet.” En zijn glimlach werkte zoo aanstekelijk, dat al het overige personeel zich opgewekter en blij begon te gevoelen.

Een heele rij zonnestrallen kwam hand in hand een gebouw binnen, waar vele rijen witte bedjes stonden. In die bedjes lagen kleine zieken, bleek en moe uitgestrekt. Maar de zonnestrallen streelden die kleintjes en tooverden kleur op de bleeke wangetjes; er scheen weer nieuw leven in hen te komen. Daar kwam een dame in 't wit de zaal binnen. Ze keek verheugd en riep uit: „O, als de zon iederen dag zoo scheen, dan konden alle meisjes en jongens gauw naar huis!”